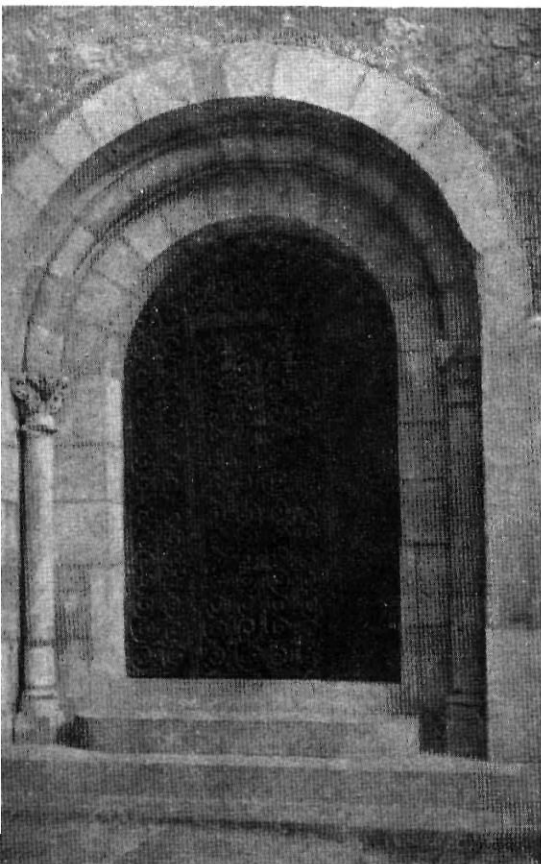
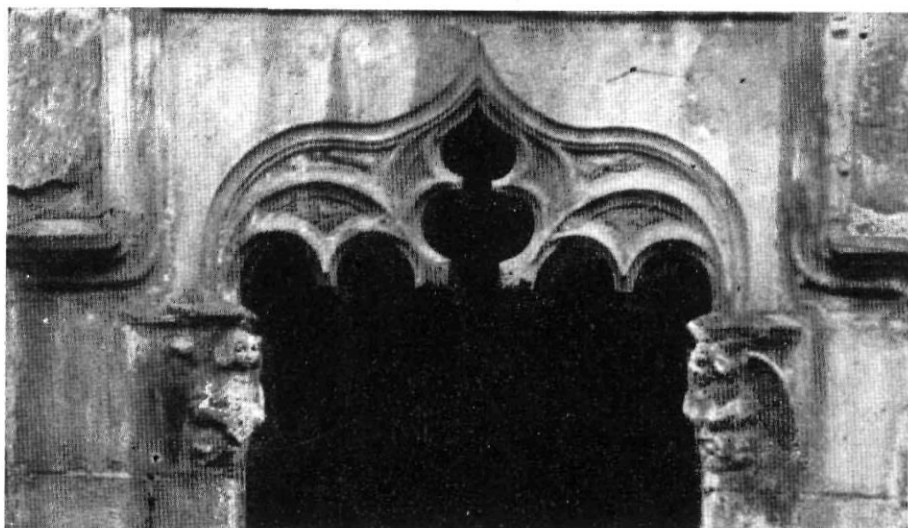

Portada romànica de la nostra església de Sant Esteve.

El mateix portal reformat amb la nova porta vidriera. Fots. Canal

Finestra gòtica del segle xv, al carrer de Santa Anna.

R e m e m b r a n c e s

Sempre que amb la paleta del braser de la memòria, m'entretinc a remoure el caliu somort de ma primera joventut granollerina, aprofito qualsevol avinentesa per a palesar el meu goig d'haver estat batejat literàriament als 16 anys, a l'estació de Granollers (Ferrocarril de França-T. B. F.), essent el meu padrí En Joan Gralla, d'inesborrable recordança, qui m'imposà el pseudònim que, sense donar-me'n compte, esdevingué popular en col·laborar a «L'Esquella de la Torratxa», «La Tomasa» i a tots quants setmanaris de Catalunya, que m'empaitaven demanant-me versos festius, que no donava l'abast. ♦ A aital punt arribà la fal·lera de fer ratlles curtes d'encàrrec, que en entornar-me'n a la meua residència barcelonina, finit el temps del meu gloriós desterrament granollerí, se m'obrí tan copiosa correspondència catalana, correspondència pseudònima, que la major part d'envelops que rebia per correu, l'adreça deia senzillament: «Pepet del Carril. — Barcelona». ♦ A Granollers dec, doncs, la meua sortida al Món de les Lletres. ♦ Per tan poderosa raó, no puc desatendre mai la invitació del meu dilecte amic Amador Garrell a cooperar en les Publicacions LA GRALLA, més a més tractant-se del continuador de la fecunda obra literària de Joan Gralla, amb qui havia jo intervingut en la redacció d'«El Congost», en temps més feliços. ♦♦♦ De l'enunciat per aquest Volum, cal referir-me a l'AHIR; millor dit, per mí a l'«Abans d'Ahir»; al «in illo tempore», com diuen a l'Evangeli, perquè el que he deixat dit en altres volums i el que dic en aquest és també l'evangeli dels meus anys de Primavera. ♦ En Joan Gralla, cronista de la vila capdavantera de les viles vallesanes, us hauria pogut retreure el campionat d'aquí que males llengües m'havien atribuït en els esports amatoris i en les carreres... ..a corre-cuita incidentals. I tota la culpa la tingué la róssa de més anomenada pels seus atractius, entorn de la qual es tramà una llegenda que durà molt temps: fins que la meua absència del Carril va desfer-la. ♦ Aquell bé-de-Déu de noies que els diumenges a la tarda ben abillades passejaven totes cofoies per l'«andén» de l'Estació, desfilant davant del finestral del departament de telègrafs (estança del meu captiveri), m'atreïen temptadorament i em feien distreure de la meua delicada tasca de telegrafista, ocasionant-me no pocs disgustos el flirteig inel·ludible. Sort que el «Chef de la Gare» al qui feia de secretari particular, em perdonava moltes transgressions! Perquè les damisel·les granollerines em tenien el cor robat. Testimonis en foren les sales de ball de Can Mariano, de Can Sala i darrerament la del Casino, nou de trinca. I les famoses Festes de Barri, que eren el meu encís. ♦ També sigueren els meus centres d'operacions feministes l'Aplec de Bellullà i les Festes Majors de Canovelles, de Palou i de Corró, úniques, que per ésser les de més aprop, podia arriscar-me a les nits a anar-hi a ballar aquells xotis i massurques, saltant com un cabrit que era una delícia. Als 17 i 18 anys vaig passar aquí el temps més grat de la joventesa. ♦♦♦ La puixança de Granollers, que l'ha transformat en ciutat, em farà enyorar sempre l'antiga vila de la Porxada. Ara trobo que és massa senyorívola. Les nostres capitals comarcanes no haurien de perdre mai aquell segell propi que les caracteritza. Aquest boig anhel de voler semblar-se en tot a Barcelona les perjudica fins en els seus hàbits i costums, sense necessitat d'imitacions o semblances. ♦ El Granollers d'abans era el típic, el natural... ♦ PEPET DEL CARRIL.